

בע"ח (חיפה) 25175-02-17 - מוחמד נמארנה נ' מדור תביעות חיפה והצפון

בע"ח (חיפה) 25175-02-17 - מוחמד נמארנה נ' מדור תביעות חיפה והצפון שלום חיפה
בע"ח (חיפה) 25175-02-17
מוחמד נמארנה

נגד

מדור תביעות חיפה והצפון

בית משפט השלום בחיפה

[12.03.2017]

כבוד השופט זיו אריאלי

החלטה

בפני בקשה לעיון בחומר חקירה, לפי הוראת סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי.

רקע וטענות הצדדים:

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הסגת גבול פלילית. כנטען בכתב האישום, ביום 26.6.13 הסיג המבקש גבול למפעל ברחוב יהודה הלוי בחיפה, טיפס לחלון בית העסק, פירק סורג של החלון, פתח את החלון והתיישב על מסגרת החלון.

התיק העיקרי קבוע לישיבת הקראה ליום 20.4.2017.

2. ביום 13.2.17 הוגשה בקשה לעיון בחומר חקירה. הבקשה התייחסה לשני סוגים של מסמכים: גיליון רישום פלילי של מר ג'מיל עותמאן (אשר על פי טענתו של המשיב - היה מעורב במעשה יחד אתו); תרשומות פנימיות המתייחסות להחלטת המשיבה שלא לחקור באזהרה את מר עותמאן, חרף קיומן של ראיות המצדיקות זאת.

3. המשיבה התנגדה לבקשה. ביחס לגיליון הרישום הפלילי נטען כי אין המדובר בעד תביעה, וכי באפשרותו של המבקש לזמן את מר עותמאן כעד הגנה, וכן לעתור לקבלת מסמכים שונים בעניינו - במסגרת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

אשר לתרשומות הפנימיות, נטען כי אין המדובר בחומר חקירה, ומכל מקום - ככל שהמסמכים המבוקשים נועדו לתמוך בטענת המבקש בדבר אכיפה בררנית - נטען כי האבחנה בין המבקש לבין מר עותמאן נעשה על בסיס הראיות בתיק החקירה.

4. בדיון בפני הודיעה ב"כ המבקש, כי ככל שהדבר נוגע לגליון הרישום הפלילי של מר עותמאן, היא חוזרת בה מהבקשה. הבקשה הצטמצמה לפיכך לתרשומות הפנימיות של התביעה. ב"כ המבקשת חזרה וטענה כי על פי חומר החקירה ראוי היה לחקור את מר עותמאן תחת אזהרה. הימנעות ממסירת התרשומות הפנימיות לידיה ההגנה - פוגעת בנאשם.
5. המשיבה חזרה בדיון על התנגדותה לבקשה, ובמהלך הדיון הוגש לעיוני תיק החקירה (לרבות התרשומות הפנימיות).
דיון והכרעה:
6. לאחר שעיינתי בתיק החקירה (לרבות בתרשומות הפנימיות), נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.
7. כידוע, זכותו של נאשם לעיין בחומר חקירה מעוגנת בסעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי. זכות זו נגזרת מהזכות להליך פלילי הוגן, והיא מהווה אחת מזכויות היסוד של נאשם במשפט פלילי. המדובר בכלי הגנה חיוני, שמטרתו למצות את יכולתה של ההגנה להגיע לראיות ולמידע שיש בהם כדי להועיל להגנת הנאשם, ולהבטיח קיומו של משפט הוגן.
8. על פי המדיניות אשר הותוותה בפסיקה בהקשר זה נקבע, כי כל ראיה העשויה להיות רלבנטית לשאלות העומדות להכרעה במשפט, גם אם מדובר בראיה הנוגעת לפריפריה של האישום, תיחשב כחומר חקירה [ר' למשל בש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל (7.2.2000)]. עם זאת, ועל אף מעמדה וחשיבותה, אין הזכות לעיין בחומר חקירה זכות מוחלטת, ולא כל חומר אשר יש לו שייכות כללית לאישומים, ייחשב כחומר חקירה כמשמעותו בסעיף 74(א) הנ"ל. בתי המשפט עמדו על כך, באינספור החלטות, כי אין להתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד, וכי אין להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין.
- ר' למשל בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר ואח' (23.1.2004);
בש"פ 2632/00 פלוני נ' מדינת ישראל (תק-על 2000 (2) 1287).
9. ובעניין החומר דוגמת החומרים המבוקשים בבקשה זו - נקבע, כי אין לראות ב'תרשומות פנימיות' בין רשויות האכיפה, משום חומר חקירה. הרציונל העומד מאחורי קביעה זו הוא האינטרס הציבורי הכרוך במתן אפשרות לרשויות חקירה ותביעה להחליף דעות, לערוך מכתבים וחוות דעת לשם ניהול ההליך. תרשומות הכוללות עמדה, מסקנות, הנחיות והערכות באשר למצב הראיות בתיק - מוגנות לפיכך כ'תרשומות פנימיות' שאינן מהוות חומר חקירה. כך למשל נקבע בבש"פ 10787/06 אבו שחאדה נ' מדינת ישראל (17.1.2006):

"אחד מסוגי החומרים, אשר נקבע בפסיקה כי יבואו ככלל בגדר החרג לעקרון הגילוי, הוא "תשומת פנימית" של רשויות החקירה והתביעה. מסמכים פנימיים אלה - דוגמת סיכומי חקירה, עיבוד וניתוח הראיות ודיונים פנימיים של רשויות החקירה והתביעה - לא יחשבו ככלל ל"חומר חקירה" ולא יהיה כפופים לחובת גילוי ולזכות העיון... החשש המרכזי הוא כי חשיפת התרשומות הפנימית תפגע למעלה מן הדרוש בסדרי עבודתן של רשויות החקירה והתביעה, וביכולתן לערוך תרשומות אשר תשרתנה את ההליך הפלילי המתהווה".

ור' עוד בהקשר זה בש"פ 10480/07 בניזרי נ' מדינת ישראל (31.3.2008);
בש"פ 7553/10 בר אושר נ' מדינת ישראל (7.12.2010);
בש"פ 62/02 מדינת ישראל נ' נרקיס (31.1.2002).

10. יישום הלכות אלו לעניינו מוליך למסקנה, לפיה אין לראות בתרשומות הפנימיות משום "חומר חקירה" כמשמעותו בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי.

11. לטענת ב"כ המבקש, עיון בתרשומות הפנימיות ובשיקולי התביעה בהעמדתו של המבקש לדין (והימנעותה מלהעמיד לדין את מר עותמאן) - עשויה לבסס טענה של אכיפה בררנית. בהקשר זה אציין עוד כי עיינתי בתרשומות הפנימיות המצויות בתיק, ולא מצאתי כי יש בהן כדי לתמוך בטענתו זו של המבקש.

12. כמעט בבחינת למעלה מן הצורך יצוין, כי החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה - אינה מלמדת בהכרח על קיומה של אכיפה בררנית. יובהר כי על הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול העומד ביסוד החלטתה של הרשות בנושא ההעמדה לדין, וגם אם הרשות התנהלה בתום לב - עשויה התנהלותה להיות נגועה באפליה פסולה [השווה ע"פ 6833/14 נפאע נ' מדינת ישראל (31.8.2015); ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.2012)]. ואולם יש לזכור כי שיקול הדעת של התביעה בעניין ההעמדה לדין הוא בעל מנעד רחב [ר' למשל ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.2013), פסקה 29 לחוות דעתו של כב' השופט ע' פוגלמן].

סוף דבר, הבקשה נדחית.

תיק החקירה יוחזר לידי המשיבה, בתיאום עם מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ז, 12 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.